

Arrest

nr. 152 544 van 15 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker legt in het kader van zijn huidige zesde asielaanvraag nieuwe, bijkomende verklaringen af -hij stelt dat hij zich op 6 september 2014 tot het christendom bekeerde- en volgende documenten neer: een taskara, een doopcertificaat, een usb-stick met daarop een youtube-filmpje van zijn doopsel, twee filmfoto's uit dat filmpje, en een verklaring van de priester van de Iraanse kerk te Jette.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de zesde en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Hoewel het geen twijfel lijdt dat verzoeker effectief gedoopt is en door het lezen van de Bijbel een redelijke kennis van het nieuwe testament heeft opgebouwd, wordt door de commissaris-generaal op grond van zijn verschillende vaststellingen geoordeeld dat aan de waarachtigheid van verzoekers bekering geen geloof kan worden gehecht. Daar er aan verzoekers bewering dat hij daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan, aldus de commissaris-generaal, ook niet aangenomen worden dat hij op basis van zijn verklaarde geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan. Evenmin kan er, zo luidt de beslissing voorts, uit verzoekers deelname aan een doopceremonie, zijn aanwezigheid in de Iraanse kerk te Brussel of zijn lezing van de Bijbel een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd bij terugkeer naar Afghanistan afgeleid worden. In dit verband wordt erop gewezen dat ofschoon verzoeker reeds meer dan acht maanden geleden het doopsel ontving, naar zijn weten enkel andere bekeerde Afghanen op de hoogte zijn van de voorgehouden bekering, de youtube-film van zijn bekering volgens verzoeker niet meer op het internet terug te vinden is, en toen de commissaris-generaal het filmpje probeerde terug te vinden de opname niet publiek toegankelijk bleek. De door verzoeker neergelegde stukken kunnen, zo wordt geoordeeld,

de echtheid van zijn bekering evenmin herstellen. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

“Verzoeker ziet”, zo laat hij thans in zijn verzoekschrift gelden, “zijn bekering als iets persoonlijks en dit was de reden waarom hij bij zijn vijfde asielaanvraag erover niet verteld heeft”. Deze uitleg voor het bij zijn vijfde asielaanvraag niet vermelden van zijn bekering tot het Christendom, nochtans een uitermate essentieel element in zijn vervolgingsrelaas dat de kern ervan raakt en uitmaakt nu hij net omwille van die beweerde bekering in zijn land van herkomst vervolging verklaart te vrezen, is totaal niet ernstig!. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker blijft hier echter manifest in gebreke. Hij liet tijdens zijn vijfde asielaanvraag zijn beweerde bekering tot het Christendom niet alleen geheel onvermeld, doch, sterker nog, hij gaf -ofschoon hij blijkens zijn verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag reeds op 6 september 2014 tot Christen werd gedoopt- tijdens zijn gehoor op 24 maart 2015 in het kader van zijn vorige vijfde asielaanvraag nog aan sjiit te zijn en een vrees voor vervolging te koesteren vanwege het behoren tot de sjiitische geloofsgemeenschap. De vaststelling dat verzoeker bij zijn vijfde asielaanvraag zijn bekering tot het christendom volledig onvermeld liet en, in strijd met zijn verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag, nog aangaf sjiit te zijn en om die reden vervolging in zijn land van herkomst te vrezen, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker aan de commissaris-generaal een heel andere uitleg gaf voor het tijdens zijn vijfde asielaanvraag onvermeld laten van zijn voorgehouden bekering tot het christendom. Immers, toen de commissaris-generaal hem hiermee tijdens zijn gehoor in het kader van zijn huidige asielaanvraag confronteerde, gaf verzoeker enerzijds aan dat hij tijdens zijn verhoor in het kader van zijn vijfde asielaanvraag niet in goede doen was en het vergat te vermelden, en anderzijds beweerde hij dat het een strategische overweging van zijn advocaat was die het niet nodig achtte dat hij dit element aanhaalde omdat hij reeds voldoende asielmotieven had, beide evenmin afdoende en geenszins ernstige redenen voor het bij zijn vijfde asielaanvraag volledig onvermeld laten van een dergelijk essentieel element in het kader van zijn asielrelaas. De vaststelling dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aanhaalt voor het tijdens zijn vijfde asielaanvraag niet vermelden/verzwijgen van zijn bekering tot het christendom, haalt zijn algemene geloofwaardigheid en die van zijn asielrelaas verder onderuit.

Verzoekers huidige bewering dat “de youtubefilm is op het internet publiek toegankelijk” druist in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat wanneer deze de Youtube-film van verzoekers bekering probeerde terug te vinden, de opname niet publiektoegankelijk bleek, en verzoeker staft zijn bewering niet met enig begin van bewijs. De Raad wijst er ook op dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van onderhavige asielaanvraag zelf nog uitdrukkelijk aangaf dat de Youtube-film van zijn bekering volgens hem niet meer op het internet terug te vinden is, en dat hij voorts verklaarde dat, ofschoon hij reeds meer dan acht maanden eerder het doopsel ontving, bij zijn weten enkel andere bekeerde Afghanen op de hoogte waren van zijn beweerde bekering, en hij niet weet of er nog andere personen of instellingen op de hoogte zijn. Er zijn dan ook geen (concrete) aanwijzingen, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht, dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan vervolging zou kennen, als al enig geloof aan zijn voorgehouden bekering tot het christendom zou kunnen worden gehecht, quod non. Verzoekers algemene theoretische uiteenzetting over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht wijzigt hier niets aan en doet hieraan geen afbreuk.

5. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

In het kader van verzoekers vierde asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 140 324 van 5 maart 2015, dat gezag van gewijsde geniet, vastgesteld dat verzoeker in Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Ook thans wordt in de bestreden beslissing door het Commissariaat-generaal in het kader van de huidige zesde asielaanvraag vastgesteld dat verzoeker, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt hier in zijn verzoekschrift niets tegen in. Hij gaat hier niet op in en onderneemt geen poging om deze vaststelling met concrete en valabele argumenten te weerleggen, waardoor die vaststelling onverminderd gehandhaafd blijft.

6. Verzoekers argument dat hij jarenlang in Iran woonde en de laatste 7 jaren in België, en dat hij volledig vervreemd is van de Afghaanse samenleving, is een bewering waarvan hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geïsoleerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Iran en de laatste 7 jaren in Europa van hem een dusdanig andere/verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de situatie in zijn land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu/RvS> 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 juli 2015, voert verzoekende partij aan dat er geen twijfel is over de interesse die zij heeft in het christendom. Zij wijst er op dat zij oprecht bekeerd is en dat dit een persoonlijke stap is in haar leven. Verzoekende partij begrijpt niet goed waarom er vragen moesten gesteld worden over de Koran en zij wijst er op dat ook veel christenen aan wie vragen gesteld wordt over hun geloof het antwoord niet zullen kennen aangezien zij weinig of geen interesse hebben in hun religie. Verzoekende partij besluit dat zij een gegronde vrees dient te koesteren omwille van haar bekering nu de foto van haar doop op een youtubefilm staat en het internet publiek toegankelijk is. En de foto dus door veel mensen kan gezien zijn. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 29 juli 2015 opgenomen grond. Zij beperkt zich in wezen louter tot het herhalen van en volharden in haar huidige asielrelaas en het hernemen van enkele van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS